

— Julika, nekem... — kezdtem akadozva, de nem tudtam folytatni. Szeretöm-e nekem csakugyan Bujdosó Etuca? Nem szeretnivalóbb-e Julika? Sütött-e nekem Etuca valaha is kenyeret? Soha! Ki akarta bekötözni Kineses bácsit, Etuca vagy Julika?... Na, azért Tuca is igen reudes kislány! Bizonyosan megbánta már, hogy megsértett, s hűségesen vár haza! Hogy néztek a szemébe holnap, a táncban? Nem lehet kétfelé sántikálni, ki kell nekem rukkolni becsületesen!

— Julikám! — kezdtem határozottan, s megfogtam a kezét. Ebben a pillanatban velőtrázó kiáltás hallatszott a fécánház felől. Rémülten kaptuk oda mindketten a fejünket. A csillagvilágnál tisztán láthattuk, hogy Pali bácsi a nyakánál fogva rázza „Jehova tanúját”, mint egy rongybabút.

— Pusztulj a szemem elől, te alávaló! Többgyerekes családfemtartót tettél örökre nyomorékká, te vadállat!

Farkas Lajos hörögve kapkodott a nyaka felé, s viosorogva fenyegetőzött.

— Eresszq el a nyakam, mert nem felelek magamért!

De nem mert semmit csinálni, mert egyfelől Kazár Lackó, másfelől a bátyám állt mellettük, villogó szemmel.

Pali bácsi nagyot taszított rajta, úgy eresztette el:

— Takarodj közülünk ebben a percben!

Farkas összekapkodta a szerszámait, s morogva káromkodott, amint nekiszaladt az éjtszakának.

— Ezt megkeserülöd még, Janota! — kiáltott vissza, öklét lóbálva, mielőtt beleveszett volna a sötétségbe. — Megrágalmazni az ártatlan, becsületes embert! Majd én megtanítalak móresre!...

Jani és Lackó izgatottan nyomultak Pali bácsi felé.

— Mi történt tulajdonképpen? — kérdezte Jani. — Mért kergette el Pali bátyám ezt a farizeust?

— Azért, fiam, mert Kineses bácsi jól látta, hogy kettőtök közül ő piszmogott az állvánnyal utolsónak! Kilazította az ácskapesokat, s arra számított: téged ereszt az állványra elsőnek, hogy a nyakad törse a felebaráti szeretet jegyében!

A fiatalok elképedtek. Egymás szavába vágva hadonásztak Pali bácsi orra előtt:

— Akkor hát miért eresztettük el?! Meg kellett volna kötözni a gazembert, s átadni a bíróságnak! Ez bűntény!

— Fel fogjuk jelenteni, — felelte Pali bácsi —, de nem sok sikerrel, előre jelzem nektek: az ugrai őrsparancsnok a tulajdon sógora Farkasnak! Ezekről vártok, szervezett munkás létekre, igazságot? Akik elpusztítják a legjobbjainkat? Hát hiába magyarázok én nektek egy- s másról?...

Azzal nekiállt nyársat hegyezni az öreg. Nem gondolta, hogy mekkora esomó eleven szemet gyűjtött a tulajdon fejére ezen az estén.

DER ENDRE

VARSÁNYI PÉTER

Vallanom kell...

*Ha hajad selymét simítom
a nyárral,
a holdtalan éjék bársonyát
érezem ujjaim közt élni,
arcodból két csillag kéklő fénye,
mint anyám régi örök-szép meséje.
világot szemembe látgy tekinteted.
Ha ifjú szíved lüktetését hallom,
hazám, alföldem jut eszembe,
ahol a születés — dalt terem.
Városok, falvak, földek ereiben,
a kalász-földek édes énekében,
fellángol a munka s szerelem.
Ha megszólalsz, szavaid mint
magok*

*eszem, szívem tájára hullanak,
hogy kigyúljon életem láza,
s az alkotásnak százezer virága
viruljon mindenütt szabad
hazámba
határtalan, szárnyas örömmel.
— Vallanom kell, mit eddig nem
vallottam:
Munkám izzóbb, ha rád gondolok,
és olyan vagyok, mint a fecske,
mely legyőzi a végtelen kék eget,
a távolságot, ha jó a leikelet,
mert szereti a mi hazánkat,
hol szabadon szárnyalva szállhat,
mint tehozzád gyors képzeletem!*